

פרקי משניות

לק"י

יש נוהגים לקרוא את שלושת המשניות הראשונות שבו מתחילות באותיות **אי"ה**, יש, א'לו, ה'דית, וארבעת המשניות האחרונות שבו. מתחילות באותיות **נשמה**, נ'פל, ש'לושה, מ'קוה, ה'טביל, ולכן יכוין בלימוד משניות אלו, להעלות הנשמה למזל עליון הנקרא **אי"ה**, (על דרך 'איה מקום כבודו, ור"ת **אי"ה**, ה'ארת יסוד א'בא)

**לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה,
בדחילו ורחימו הנה אני בא ללמוד פרקי
משנה לעשות נחת רוח ליוצרינו ויהי רצון
שיהא זה לעילוי נשמת**

ז"ל

נלב"ע

תנצב"ה

ויהי נועם ה' אלהינו עלינו, ומעשה ידינו
כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו.
כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא
שנאמר: ועמד כולם צדיקים לעולם ירשו
ארץ, נצר מטעי ומעשה ידי להתפאר"

(א) יש מעלין את המקוה ולא פוסלין,
פוסלין ולא מעלין, לא מעלין ולא פוסלין.
אלו מעלין ולא פוסלין, השלג, והברד,
והכפור, והגליד, והמלח, והטיט הנרוק.
אמר רבי עקיבא, היה רבי ישמעאל דן
כנגדי לומר, השלג אינו מעלה את
המקוה. והעידו אנשי מידבא משמו שאמר
להם, צאו והביאו שלג ועשו מקוה
בתחלה. רבי יוחנן בן נורי אומר,
אבן הברד, פמים. פיצד מעלין ולא
פוסלין, מקוה שיש בו ארבעים סאה חסר
אחת, נפל מהם סאה לתוכו והעלהו,
נמצאו מעלין ולא פוסלין:

(ב) אלו פוסלין ולא מעלין, הפמים
בין טמאים בין טהורים, ומי כבשים
ומי שלקות, והתמד עד שלא החמיץ.
פיצד פוסלין ולא מעלין, מקוה שיש בו
ארבעים סאה חסר קרטוב ונפל מהן קרטוב
לתוכו, לא העלהו, פוסלו בשלשה לוגין.
אבל שאר המשקין, ומי פרות, והציר,
והמרים, והתמד משהחמיץ, פעמים מעלין
ופעמים שאינן מעלין. פיצד, מקוה שיש
בו ארבעים סאה חסר אחת, נפל לתוכו

סָאָה מֵהֶם, לֹא הֶעֱלָהוּ. הָיוּ בּוֹ אַרְבָּעִים
סָאָה, נָתַן סָאָה וְנִטְלָה סָאָה, הָרִי זֶה כָּשֶׁר:

(א) הִדְרִיחַ בּוֹ סִלִּי זֵיתִים וְסִלִּי עֲנָבִים,
וְשָׁנּוּ אֶת מֵרָאיוֹ, כָּשֶׁר. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,
מִי הִצָּבַע פּוֹסְלִין אוֹתוֹ בְּשִׁלְשָׁה לֹוֹגִין,
וְאֵינָן פּוֹסְלִין אוֹתוֹ בְּשָׁנּוּי מֵרָאָה. נָפַל
לְתוֹכוֹ יַיִן וּמַחֵל, וְשָׁנּוּ אֶת מֵרָאיוֹ, פָּסוּל.
כִּי צָד יַעֲשֶׂה, יִמְתִּין לוֹ עַד שִׁירְדוּ גְשָׁמִים
וַיַּחְזְרוּ מֵרָאִיָּהֶן לְמֵרָאָה הַמַּיִם. הָיוּ בּוֹ
אַרְבָּעִים סָאָה, מִמֶּלֶא בְּכַתְף וְנוֹתֵן לְתוֹכוֹ
עַד שִׁיחְזְרוּ מֵרָאִיָּהֶן לְמֵרָאָה הַמַּיִם:

(ב) נָפַל לְתוֹכוֹ יַיִן אוֹ מַחֵל וְשָׁנּוּ מִקְצַת
מֵרָאיוֹ, אִם אֵין בּוֹ מֵרָאָה מִיָּם אַרְבָּעִים
סָאָה, הָרִי זֶה לֹא יִטְבּוֹל בּוֹ:

(ג) שְׁלִשָּׁה לֹוֹגִין מִיָּם, וְנָפַל לְתוֹכוֹ קֶרְטוּב
יַיִן, וְהָרִי מֵרָאִיָּהֶן כְּמֵרָאָה הַיַּיִן, וְנָפְלוּ
לְמִקְוֵה, לֹא פָּסְלוּהוּ. שְׁלִשָּׁה לֹוֹגִין מִיָּם חִסֵּר
קֶרְטוּב, וְנָפַל לְתוֹכוֹ קֶרְטוּב חֶלֶב, וְהָרִי
מֵרָאִיָּהֶן כְּמֵרָאָה הַמַּיִם, וְנָפְלוּ לְמִקְוֵה,
לֹא פָּסְלוּהוּ. רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן גּוּרִי אוֹמֵר,
הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר הַמֵּרָאָה:

(ד) מִקְוֵה שֵׁישׁ בּוֹ אַרְבָּעִים סָאָה מְכוּוֹנוֹת,
יָרְדוּ שְׁנַיִם וְטָבְלוּ זֶה אַחַר זֶה, הָרָאשׁוֹן

טְהוֹר וְהִשְׁנִי טָמֵא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר,
 אִם הָיָה רַגְלָיו שְׁלֹשָׁן נוֹגְעוֹת בְּמַיִם,
 אִף הִשְׁנִי טְהוֹר. הַטְּבִיל בּוֹ אֶת הַסְּגוּם
 וְהֶעֱלָהּ, מִקְצָתוֹ נוֹגֵעַ בְּמַיִם, טְהוֹר. הַכֹּר
 וְהַכֶּסֶת שְׁלֹשָׁן עוֹר, כִּיּוֹן שֶׁהַגְּבִיחַ שִׁפְתוֹתֵיהֶם
 מִן הַמַּיִם, הַמַּיִם שֶׁבְּתוֹכָן שְׂאוּבִין. כִּי־צַד
 יַעֲשֶׂה. מִטְּבִילָן וּמַעֲלָה אוֹתָם דֶּרֶךְ שׁוֹלֵיהֶם:
 (ו) הַטְּבִיל בּוֹ אֶת הַמָּטָה, אִף עַל פִּי
 שְׂרַגְלֵיהָ שׁוֹקְעוֹת בְּטֵיט הֶעֱבָה, טְהוֹרָה,
 מִפְּנֵי שֶׁהַמַּיִם מִקְדָּמִין. מִקְוֵה שְׁמִימִיו
 מֵרַדְדִין, כּוֹבֵשׁ אֶפְלוֹ חֲבֵלֵי עֲצִים,
 אֶפְלוֹ חֲבֵלֵי קָנִים, כְּדֵי שִׁתְּפָחוּ הַמַּיִם,
 וְיוֹרֵד וְטוֹבֵל. מַחֲטָה שֶׁהִיא נְתוּנָה עַל מַעְלוֹת
 הַמַּעֲרָה, הִיא מוֹלִיךְ וּמְבִיא בְּמַיִם,
 כִּיּוֹן שֶׁעֵבֵר עָלֶיהָ הַגֵּל, טְהוֹרָה:

כתב הר' מעשה אורג זצ"ל, יש לנו קבלה מאליהו
 הנביא זכור לטוב שאם יקרא האדם פרק שביעי
 במסכת מקואות, יעלה נשמת הוריו או קרוביו שנפטרו,
 למקום חשוב ועליון בגן עדן, ובפרט אם יקרא אותו
 ביום או בליל האזכרה, "ובשנה הראשונה יוסיף יקרא אותה
 בכל יום לאחר תפילת שחרית" וביום ששי יוסיף לקוראה
 גם קודם תפילת מנחה, ובליל מוצ"ש יקראנה לאחר
 ההבדלה, משום שבאותם הזמנים ניזונות הנשמות וזאת
 הקריאה יש בה תועלת גדולה לנשמה.